

Dom rozdwojony

Śmierć Jana Pawła II

A jeśliby dom sam w sobie był rozdwojony, to taki dom nie będzie mógł się ostać. – Mar. 3:25.

Śmierć Jana Pawła II zakończyła jeden z bardziej dynamicznych okresów w historii Papiestwa. Karol Wojtyła był pierwszym nie papieżem nie pochodzącym z Włoch od czasu holendersko – niemieckiego papieża Adriana VI (1522 – 1523). Jego prawie dwudziesto siedmio letnia kadencja była krótsza jedynie od trzydziesto jedno letniej kadencji Piusa IX (1846 – 1878).

Międzynarodowa służba

Żaden papież nie podróżował więcej niż Jan Paweł II, który ponad stu pielgrzymkami podczas których przemierzył 1 166 774,40 km, dotarł prawie w każdy zakątek ziemi. Tłumy przychodziły słuchać jego kazań, w tym 4,5 miliona wiernych w Manili, na Filipinach, 15 stycznia 1995. Częste podróże do rodzinnego kraju, Polski miały znaczący wpływ na przyspieszenie upadku komunizmu, w dużym stopniu dzięki jego wsparciu ruchu Solidarności. Michaił Gorbaczow twierdził, że upadek komunizmu w Rosji byłby bez udziału Jana Pawła II niemożliwy.

Krytycy przypuszczali, że spotkania papieża z takimi dyktatorami jak na przykład Augusto Pinochetem z Chile, czy kanonizacja Josemaria Escriva z konserwatywnej organizacji Opus Dei, wskazywały na to, że Jan Paweł II był politycznie zaangażowany w działalność antymarksistowskich ekstremistów. Podejrzenia te nabrały siły, kiedy papież zajął silne stanowisko przeciwko wojnie w Iraku w 2003 roku, co jasno potwierdzało jego pokojową postawę.

Jego doktryny

Jan Paweł II był znany ze swego oddania wobec Marii, odbywając pielgrzymki do miejsc jej poświęconych na Wyspach Dziewiczych, Knock w Irlandii, Fatima w Portugalii, Guadalupe w Meksyku oraz Lourdes we Francji. Jego wiara w tradycyjne doktryny została potwierdzona w Katechizmie Kościoła Katolickiego i Konstytucji Apostolskiej. Jego pierwsza encyklika była poświęcona doktrynie Trójcy Świętej. Tło jego nauk można odnaleźć w ośmiu książkach filozofii cznych jego autorstwa, jak również dwóch sztukach teatralnych, później ekranizowanych. Dodatkowo, Jan Paweł II opublikował dwa tomy swojej poezji. Jego pokojowa postawa wyrażona została w wierszu „Wytwórca Amunicji”, który kończy się następującymi słowami: Nie zabijam ludzi, wytwarzam

tylko broń która ich zabija, lecz czy to wystarczy?

Ekumenizm

Mimo że Jan Paweł II był surowym tradycjonalistą dogmatu katolickiego, miał dużą styczność z innymi religiami, poszukując wspólnej płaszczyzny porozumienia. Uczestniczył w konferencjach z takimi przywódcami jak Dalai Lama, czy Królowa Elżbieta, będąca Głową Kościoła Anglikańskiego. Podczas podróży do Egiptu w 2000 roku, Jan Paweł II spotkał się z Papieżem Koptyjskim i Patriarchą Greckiego Kościoła Ortodoksyjnego w Aleksandrii. Modlił się zarówno w islamskim meczecie w Damaszku, jak i przy Ścianie Płaczu w Jeruzalem. Jan Paweł II był pierwszym papieżem, który odwiedził obóz koncentracyjny w Oświęcimiu, Instytut Yad Vashem i żydowską synagogę w Rzymie.

Być może największe wysiłki ekumeniczne skierowane były do wschodnich kościołów ortodoksyjnych. Pierwszy raz od czasu Wielkiej Schizmy w 1054 roku papież wybrał się do wschodniego kraju ortodoksyjnego; było to w 1999 roku, kiedy Jan Paweł II odwiedził Rumunię. Odwiedził również inne kraje wschodnie – Ukrainę, Chorwację oraz Bośnię i Hercegowinę.

Jego przeprosiny

Jednym z wielkich osiągnięć jego pontyfikatu było rozpoznanie i przeproszenie za ponad sto błędów, które popełnił Kościół Rzymsko – Katolicki. W tym:

1. Prześladowanie Galileusza (1992).
2. Zaangażowanie Kościoła w handel afrykańskimi niewolnikami (1993).
3. Przeszła dyskryminacja kobiet (1995).
4. Palenie na stosach, które nastąpiło po Reformacji Protestanckiej (1995).
5. Milczenie Kościoła podczas Holokaustu (1998).
6. Egzekucja Jana Husa w 1415 (1999).
7. Grzechy Katolików, wyrażone w pogwałceniu praw człowieka wobec grup etnicznych (2000).
8. Atak na Konstantynopol w 1294 (2001).
9. Nadużycia misyjne wobec rdzennych mieszkańców krajów Południowego Pacyfiku (2001).
10. Masakra dokonana przez Hiszpan na Aztekach w imię Kościoła (2001).

Wielu Katolików, występujących indywidualnie oraz jako organizacje, wyrzekło się tych przeprosin. Biskup William Richardson z Seminarium Św. Tomasza z Akwinu napisał: „Gdzie byłby sam Jan Paweł II, gdyby katolicy misjonarze nie pojechali niegdyś do pogańskiej

Polski i nie obalili jej bałwochwalstwa” (List do Przyjaciół i Dobroczyńców).

Kościół rozdwojony

Zarówno Jan Paweł II, jak i jego następca, Benedykt XVI, zajęli silne stanowisko w kwestiach moralnych. Obaj zdecydowanie przemawiali przeciwko małżeństwu homoseksualnym, aborcji i eutanazji. Jan Paweł II był przeciwny działaniom wojennym oraz sankcjom gospodarczym. Postawa ta była ignorowana przez amerykańskich i europejskich świeckich, zyskała natomiast zwolenników wśród Katolików z Zachodnio – Południowej Azji i Południowej Ameryki.

Inną kwestią stwarzającą podziały to brak odpowiedniej reakcji na skandale o podłożu seksualnym, w tym pedofilię, co kosztuje Kościół niezliczone kwoty. Zawierana ugody oraz odszkodowania z tym związane, a także coraz mniejsza frekwencja wiernych, częściowo spowodowały obecną złą sytuację i konieczność zamknięcia setek kościołów i szkół.

Frekwencja wiernych w Europie drastycznie spada i ledwo co utrzymuje się nawet w Stanach Zjednoczonych, natomiast stopniowo wzrasta w Afryce i Południowej Ameryce. Te malejące liczby zawierają w sobie również kandydatów na kapłanów i tym samym uczniów szkół teologicznych.

Patrząc w przeszłość

Jak widać po licznych przeprosinach poprzedniego papieża Jana Pawła II, w papieżstwie jest wiele kwestii których należy żałować i w odniesieniu do których trzeba szukać przebaczenia. Inkwizycja, liczne skandale i niemoralność, ostry antysemityzm, wykorzystywanie świeckich rządów do niszczenia swoich wrogów, Krucjaty, czy palenie na stosie, to tylko część z obszernej listy grzechów papieżstwa. Jak zostało napisane: „W nim też znaleziono krew proroków i świętych, i wszystkich, którzy zostali pomordowani na ziemi” (Obj. 18:24).

W Piśmie Świętym określenie „Babilon” jest często używane jako metafora. W czasach o których pisze Nowy Testament, Żydzi i Chryścijanie jednakowo nazywali tak Rzym (por. „Wyrocznia Sybilli”, 5 143). Wydawało się to szczególnie właściwe w tamtych czasach, ze względu na obrazowe określenia wykorzystane do opisu miasta w którym znajdowała się siedziba potęgi Rzymu:

- Panował nad królami ziemi (Obj. 17:18).
- Był położony na siedmiu wzgórzach (Obj. 17:9).
- Był światowym centrum handlu (Obj. 18:3, 11-13).
- Korumpował i psuł narody (Obj. 17:2; 18:3; 19:2).
- Był prześladowcą świętych (Obj. 17:6).

Z czasem, szczególnie od czasów Reformacji, wielu uc-

zonych ruchów protestanckich, odnosiło te słowa do Kościoła Katolickiego, mającego swoją siedzibę w Rzymie. Z pewnością, te określenia pasują również lub nawet lepiej do opisu papieżstwa.

Od czasów Konstantyna do Napoleona, Kościół Rzymsko-Katolicki jednoczył się z ziemskimi władcami. Twierdząc, że jest oblubienicą Chrystusa, jednocześnie łączył się z innymi. Pismo Święte nazywa to cudzołóstwem, rozpustą: „A drugi anioł szedł za nim i mówił: Upadł, upadł wielki Babilon, który napoił wszystkie narody winem szaleńczej rozpusty” (Obj. 14:8).

Dalej można przeczytać: „A na czole jej wypisane było imię o tajemniczym znaczeniu: Wielki Babilon, matka wszetecznic i obrzydliwości ziemi” (Obj. 17:5). Słowo „tajemniczym” w tym miejscu wskazuje na symboliczne i ukryte znaczenie, sugerujące przenośnię.

Obrzydliwości tego symbolicznego Babilonu były zaraźliwe dla wszystkich, którzy weszli z nim w kontakt. Tym narzędziem Pan posłużył się, żeby pokazać człowiekowi jego własne słabości. „Babilon jest złotym kubkiem w ręku Pana, upijającym całą ziemię. Z jego wina piły narody, dlatego też narody oszalały” (Jer. 51:7). Ten sam kubek opisany jest następnie w Obj. 17:4.

„A kobieta była przyodziana w purpurę i w szkarłat, i przyozdobiona złotem, drogimi kamieniami i perłami; a miała w ręce swej złoty kielich pełen obrzydliwości i nieczystości jej nierządu.” Obraz ten oparty został na prorocztwie dotyczącym literalnego Babilonu z czasów starotestamentalnych: „Tak bowiem rzekł do mnie Pan, Bóg Izraela: Weź z mojej ręki ten kielich wina gniewu i daj z niego pić wszystkim narodom, do których cię wysyłam, aby piły i zataczały się, i szalały przed mieczem, który między nie posyłam” (Jer. 25:15,16). Następnie, po wypisaniu około dwudziestu narodów, dodał: „I powiedz im: Tak mówi Pan Zastępów, Bóg Izraela: Pijcie, upijcie się i wymiotujcie, i padnijcie, aby już nie powstać przed mieczem, który Ja między was posyłam! Lecz jeśli by nie chcieli wziąć z twojej ręki tego kielicha, aby pić, wtedy powiedz im: Tak mówi Pan Zastępów: Musicie pić!” (Jer. 25:27,28)

Patrząc na teraźniejszość

W przypowieści o pszenicy i kąkolu opisaney w Mat. 13:24-30, fałszywym Chryścijanom (kąkol) pozwolono wzrastać przy prawdziwych Chryścijanach (pszenica). Dopiero w czasie żniwa mieli oni zostać rozdzieleni. Jesteśmy właśnie w okresie żniwa, a oddzielanie trwa już ponad sto lat.

Tak jak literalny Babilon przetrzymywał Żydów w niewoli, tak symboliczny Babilon jest domem dla wielu Chryścijan od ponad dwóch tysięcy lat. Jednak ten wielki system stał się również „siedliskiem demonów i schronieniem wszelkiego ducha nieczystego i schronie-

niem wszelkiego pactwa nieczystego i wstrętnego” (Obj. 18:2).

Tak jak Bóg odwołał naród wybrany z niewoli z powrotem do Jeruzalem, tak też nadejdzie czas, kiedy Bóg przywoła do domu swój lud duchowy. Teraz jest ten czas. Wołanie jest następujące: „Wyjdźcie z niego, ludu mój, abyście nie byli uczestnikami jego grzechów i aby was nie dotknęły plagi na niego spadające” (Obj. 18:4).

W innym miejscu, ten fałszywy system nazwany został „zbożem w Laodycei” (Obj. 3:14). Przez wieki, system ten służył jako rzecznik Boga na ziemi. Lecz teraz mówi: „A tak, żeś letni, a nie gorący ani zimny, wypływaj cię z ust moich” (Obj. 3:16).

Jako karę za niewierność, Bóg, poprzez Objawiciela, wydał wyrok i ustanowił karę pod postacią siedmiu plag, które mają powalić ten wielki system. Plagi te opisane zostały w 16 rozdziale Objawienia. Większość Badaczy Pisma Świętego doszło do wniosku, że opisane plagi już się rozpoczęły, jakkolwiek istnieją różne opinie w kwestii konkretnych. Wszyscy są jednak zgodni, że wynikiem ma być ostateczne obalenie wielkiego systemu, który dominuje nad światem od ponad 2,000 lat i który został „(□) zważony na wadze i znaleziony lekkim” (Dan. 5:27). Aby przeczytać dwa spojrzenia na ten temat, należy sięgnąć do artykułów „Podstawy do Zrozumienia Proroctwa” oraz „Głowy i Rogi” z wydania Lipiec/Sierpień 2005. Oto trzecie spojrzenie:

Plaga	Znaczenie
1. Złośliwe i odrażające wrzody	Poróżnienie w Babilonie
2. Morze krwi	Polityczna i socjalna polaryzacja społeczeństwa
3. Rzeki i źródła przemienione w krew	Modernizm wkraczający do seminariów chrześcijańskich
4. Palenie ludzi żarem	Dochodzenia donoszące o odkrywaniu tajemnic
5. Ciemności	Zamieszanie, brak jasnego kierunku w Chrześcijaństwie
6. Wyschnięcie Eufratu	Brak wsparcia finansowego dla kościołów
7. Wielka burza i trzęsienie ziemi	Ostateczne zniszczenie duchowego Babilonu

Ostateczny upadek Babilonu przedstawiony jest dokładnie w Obj. 19, a w skróconej wersji w Obj. 18:21: „I podniósł jeden potężny anioł kamień, duży jak kamień młyński, i wrzucił go do morza, mówiąc: Tak jednym rzutem zostanie strącone wielkie miasto Babilon, i już

go nie będzie.” Wielu Badaczy Pisma Świętego widzi związek między faktem, że anioł „podniósł” kamień, zanim wrzucił go do morza, co jest interpretowane jako znak, że opisany w tym miejscu wielki system kościelny może przed ostatecznym zniszczeniem doświadczyć na krótką chwilę odrodzenia.

Patrząc w przyszłość

Co nastąpi potem? Mimo że zawsze ciężko jest prognozować przyszłość z dużą dozą dokładności, istnieje ciekawa koncepcja zawarta w ostatnich wersetych Izaj. 23. W zapisie tym, te same systemy przedstawione są pod postacią miasta Tyru. Prorok przewiduje, że organizacje te popadną w zaćmienie potęgi na okres siedemdziesięciu lat, żeby następnie powrócić do dawnej postaci i zwyczajów, określonych jako „nierząd”.

Potem następuje obrazowy opis zniszczenia: „Po upływie siedemdziesięciu lat nawiedzi Pan Tyr, a ten wróci znów do zarobku za swój nierząd i będzie uprawiał nierząd ze wszystkimi królestwami świata na powierzchni ziemi. Lecz jego zyski i jego zarobek za nierząd będą poświęcone Panu, nie będzie się go gromadziło ani chowało, lecz jego zysk przypadnie tym, którzy są w służbie Pana, aby się mogli najeść do syta i okazać się ubrać” (Izaj. 23:17,18).

Sugestia w powyżej przytoczonym fragmencie jest taka, że zgromadzone bogactwo duchowego Tyru nie zostanie zniszczone, ale przekształcone na rzecz powszechnego dobra: „Poruszę wszystkie narody tak, że napłyną kosztowności wszystkich narodów i napełnię ten dom chwałą - mówi Pan Zastępów” (Agg. 2:7). Na tą samą koncepcję, jakkolwiek mniej dosłownie, wskazuje Zach. 14:14.

System religijny, który zapanuje po zniszczeniu obecnych instytucji, będzie prawdziwie teokratyczny. Nie będzie potrzeby powoływania papieża, ani biskupa jako jego głowy, nie będzie potrzeby wznoszenia okazałych kościelnych budowli, „albowiem Pan, Bóg, Wszchemogący jest jego świątynią, oraz Baranek” (Obj. 21:22).

Religia w tym czasie będzie prawdziwie „katolicka” (uniwersalna, powszechna), wszystkie narody i denominacje będą chciały połączyć się w jedno, bez względu na to, czy w przeszłości byli Katolikami, Protestantami, Żydami czy Muzułmanami, Buddystami, Hindusami, czy poganami. Będzie jeden kościół i wszyscy, którzy będą wówczas wierzyć, będą mogli czcić jedyne prawdziwego Boga na wieki.

Carl Hagensick